

[Morten Lange.]

et, om jeg så må sige, sammenløb af institutioner.

Undervisningsministeren (Helge Larsen):

Til det første spørgsmål: Jeg vil gerne i udvalget drøfte de muligheder, som hr. Morten Lange nævnte. Om der er nogen af dem, der er realisable, tør jeg ikke sige, men jeg vil meget gerne være med til en overvejelse af det. Det sidste spørgsmål skal jeg også gerne deltage i drøftelsen af i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til udvalget angående videnskabelig forskning. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om universiteternes styrelse [af Morten Lange og Orla Møller].

(Lovforslaget (nr. 46) findes i tillæg A. sp. 1241, fremsættelsen i tidenden sp. 713).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Undervisningsministeren (Helge Larsen):

Jeg har tidligere på eftermiddagen i et svar til fru Merete Bjørn Hanssen beskæftiget mig med de principielle tanker bag styrelsesloven for universiteterne, men må alligevel også nu sige et par ord derom. Sagen drejer sig nemlig ikke bare om nogle studentpolitiske ønsker, men nok så meget om grundlæggende demokratiske rettigheder og pligter.

Ifølge den nye lov er universiteter klart defineret som statsuniversiteter, altså offentlige institutioner, der forvalter betydelige offentlige midler — det vil være omkring 600 mill. kr. for det kommende år — og som driver undervisning og forskning i betydeligt omfang. Det kan altså ikke være

folketinget som lovgivende og bevilgende myndighed ligegyldigt, hvordan universiteterne styres.

Det ældgamle Københavns universitet har hidtil på grundlag af gamle forordninger været styret af et professorkollegium. Alle er enige om, at tiden er løbet fra dette. Den nye styrelseslov fastsætter, at universiteterne fremtidigt skal styres af organer, hvortil såvel lærere som studerende har valget og er valgbare. Jeg gentager, at det altså drejer sig om offentlige institutioner, der administrerer meget store beløb, og der kan derfor ikke være tvivl om, at folketinget må give regler for, hvorledes de styrende organer skal vælges.

Derfor har folketingets flertal også i styrelsesloven fastlagt visse principper, nærmere uddybet i betænkningen, og i overensstemmelse dermed har jeg udstedt valgreglerne. Hovedprincippet i dem er, at der skal være direkte valg, at valgene af såvel lærerrepræsentanter som af de studerendes repræsentanter gælder for bestemte perioder, samt at der skal være adgang til forholdstalsvalg mellem kandidatlistor, hvis der opstilles mere end én liste.

Disse hovedregler er overensstemmende med, hvad der gælder for demokratiske valg i det danske samfund i øvrigt. Jeg betragter ikke universitetet som studenternes universitet eller som professorernes eller lærernes universitet, men som samfundets universitet. Derfor forekommer det mig også indlysende, at valgregler for universiteterne må være på linje med valgregler, der gælder for valg af styrelser på andre af samfundslivets områder.

Jeg kan ikke forestille mig, at socialdemokratiet med den tradition, dette parti har som forkæmper for demokrati, skulle kunne være imod disse principper. Jeg kan heller ikke rigtig tænke mig, at SF skulle kunne være imod dem.

Hvad jeg her har sagt om styrelsesloven og om demokratiske valgregler, er baggrunden for, at jeg ikke kunne godkende de valgregler, som studenterrådet ved Københavns universitet udformede. For det første indeholdt de ikke adgang til, at der ved opstilling af flere kandidatlistor kunne sikres forskellige synspunkter en rimelig repræsentation gennem forholdstalsvalg. Der var kun adgang til at